

af en Maksimalrente for Sparekasser uden samtidig at bringe Indførelsen af en Maksimalrente for Indlaan i Banker i Forslag, idet en modsat Regel vilde give de sidstnævnte Institutter en meget betydningsfuld — og formentlig ikke forsvarlig — Overvægt i Konkurrencen med Sparekasserne, navnlig i Betragtning af, at Kommissionen, jfr. Forslag til Lov om Bankselskaber § 1, har ment at burde bringe i Forslag, at der indrømmes Bankselskaber Ret til Stempelbegunstigelser ogsaa for Kontrabøger i Lighed med, hvad der hidtil har været Tilfældet for Spare- og Laanekasser“. Man ser deraf ikke blot, at Kommissionens Flertal mener, at for saa vidt som der overhovedet skulde være Tale om ved et Renteraad at fastsætte en Maksimalrente, maa den være fælles for Banker og Sparekasser, men man ser tillige deraf, at Kommissionens Flertal har været klar over, at der maatte være en naturlig Forbindelse mellem at give Stempelfrihed for Bankerne og ved et Renteraad at skabe Midler til at gribe ind overfor de uheldige Udslag, som kan fremkomme af en alt for stærk Konkurrence.

Dette Renteraad var egentlig ment som en Indrømmelse til Bankerne. Man havde haft Forslag fremme for at faa betegnet Forskellen mellem en Sparekasses og en Banks Karakter. Der findes i Sparekasselovforslaget, som jeg ikke skal komme ind paa, en Definition i § 1, og jeg ser, at den samme Landstingsordfører, som jeg har citeret, finder en saadan Bestemmelse i høj Grad fornærmelig overfor Bankerne. Han udtaler nemlig: „Der kan jo ikke være Tvivl om, at saadan som den staar, maa den være meget fornærmelig for disse. Thi hvis den er rigtig for Sparekassernes Vedkommende, saa maa man gaa ud fra, at for Bankernes Vedkommende foreligger det omvendte Forhold“. Bestemmelsen gaar nemlig ud paa at fastslaa i Sparekasseloven, at det er Pengeinstitutter, som modtager Penge til Forrentning saaledes, at Sikkerheden for Midlernes Bevaring er Hovedformalet, og at Indvindingen af det størst mulige Udbytte ved Frugtbargørelse er dette Hovedformaal ivedkommende. Nu vil jeg dog gøre opmærksom paa, at i Sparekasse- og Bankkommissionen sad en Række Repræsentanter for Banker, og de har ikke protesteret mod denne Karakteristik af Sparekassernes Hovedformaal. Der var tidligere foreslaet en anden Karakteristik, som ikke fremkom i Kommissionens Betænkning, af, hvad Bankernes Hovedformaal var. Dette og forskellige andre Forslag

vandt imidlertid ikke tilstrækkelig Tilslutning, og Resultatet af de forskellige Behandlinger blev, at Kommissionen gik med til at foreslaa Stempelfrihed for Bankernes Kontrabøger. Ærede Medlemmer er sikkert klare over, at Bankerne desuden har en Række andre Begunstigelser, dem skal jeg ikke komme ind paa ved denne Lejlighed, men det fremgaar utrykkeligt af Kommissionens Betænkning, i alt Fald for et Mindretals Vedkommende, at det var kun som Modstykke til Renteraadet, man kunde tiltræde Stempelbegunstigelse for Bankerne. Jeg maa maaske citere et kort Stykke af denne Mindretalsbetænkning, hvori det hedder: „Det er Mindretallets Opfattelse, at Bankerne ikke som foreslaaet burde stilles lige med Sparekasserne med Hensyn til Stempelbegunstigelse, men naar Mindretallet ikke har fastholdt et hertil sigtende Ændringsforslag, har det sin Grund i, at man tillægger et af et Flertal i Kommissionen tiltraadt Forslag om Oprettelsen af et Bank- og Sparekasseraad til Fastsættelse af Maksimal-Indlaansrenten en overordentlig stor Betydning i Retning af at kunne gribe ind overfor usunde og unaturlige Konkurrenceudslag. Hvis denne Tanke gennem et Organ i det væsentlige som foreslaaet, hvorved der kan gribes regulerende ind overfor fremkommende Tilbøjeligheder hos visse Pengeinstitutter til gennem en unaturlig høj Indlaansrente at forskaffe sig Virkemidler, mod Forventning ikke skulde møde Tilslutning hos Lovgivningsmagten, maa Mindretallet meget fraraade at give Bankerne den foreslaede Stempelbegunstigelse.“

Nu skal jeg indrømme, at dette Forslag om Renteraad ikke har faaet nogen velvillig Modtagelse fra Bankernes Side, og jeg kan for Resten tilføje, heller ikke fra Sparekassernes, og der bliver vel da kun den Udvej tilbage at lade det bortfalde og gaa til det Standpunkt, som Folketinget gennem en Aarrække har hævdet, nemlig at Stempelbegunstigelsen for Banker paa Kontrabøger burde bortfalde; thi det nuværende Forhold, hvor en Del Banker har Stempelbegunstigelse for deres Kontrabøger og en anden Del ikke, kan fornuftigvis ikke opretholdes, og som sagt, da den anden Udvej synes spærret, mener jeg, der kun kan være denne tilbage at tilvejebringe Lighed derved, at Stempelbegunstigelsen bortfalder for de Banker, der har den. Dette er ogsaa forberedt ved de sidste Aars Lovgivning og da navnlig ogsaa af Administrationen ved den Form, den har givet